

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Baricovej a členiek JUDr. Eleny Krajčovičovej JUDr. Jarmily Urbanovej v právnej veci žalobcu **Š. O.**, bytom M., *zastúpeného JUDr. P. V., advokátom, so sídlom V.*, proti žalovanému **Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky**, so sídlom Pribinova 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-8/PK-2009 z 01. júla 2009 na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo 17. augusta 2010, č. k. 3S/154/2009-52, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 17. augusta 2010, č. k. 3S/154/2009-52 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) napadnutým rozsudkom zamietol podľa § 250 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) žalobu a žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a následného zrušenia rozhodnutia žalovaného č. p. SLV-

8/PK-2009 z 01.07.2009, ktorým bol zamietnutý rozklad žalobcu a potvrdený Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 571/2008 zo dňa 02.12.2008, ktorým bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru, Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“) prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru (ďalej aj „PZ“). Dôvodom jeho prepustenia zo služobného pomeru bola skutočnosť, že dňa 30.09.2008 počas výkonu eskorty obvineného A. E. po príchode do budovy Okresného súdu v Nitre ako člen hliadky PZ spoločne s nstržm. M.S. nerešpektovali pokyn sudkyne Okresného súdu v Nitre Mgr. M. F. a neizolovali obvineného v eskortnej miestnosti v čase, keď už rozhodla o jeho vzatí do väzby. O uvedenej skutočnosti boli obidvaja členovia hliadky PZ riadne upovedomení, a aj napriek tomu obvinenému umožnili voľne sa pohybovať po chodbe budovy Okresného súdu v Nitre, a to bez priložených pút, pričom nezamedzili iným osobám pri vstupe k obvinenému a umožnili mu dorozumievať sa najmenej s jednou osobou, ktorá je podozrivá zo spáchania viacerých trestných činov. Návrh na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru bol spolu s podkladovým materiálom doručený Ministrovi vnútra Slovenskej republiky dňa 28.11.2008. Zvlášť hrubé porušenie služobnej prísahy spočívalo v tom, že žalobca počas výkonu služby pri vykonaní eskorty obvineného tomuto umožnil slovnú komunikáciu s inou osobou podozrivou z viacerých trestných činov, a nevykonal opatrenie na zabránenie úteku eskortovanej osoby, a to za použitia pút v súlade s § 52 ods. 1 písm. c/ zákona č. 171/1993 Z.z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon č. 171/1993 Z. z.“). Zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti spočívalo v tom, že žalobca nevykonával riadne štátnu službu, keď si počas nej neplnil svedomito úlohy na úseku služobného zaradenia uložené mu najmä nariadením nadriadeného (čl. 28 ods. 1 písm. d/ nariadenia Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 49/1993 o eskortovaní osôb), čím zvlášť hrubým spôsobom porušil aj základné povinnosti policajta uvedené v § 48 ods. 3 písm. a/, g/ a h/ citovaného zákona, pretože sa nezdržal konania, ktoré mohlo narušiť vážnosť PZ, alebo mohlo ohroziť dôveru v tento zbor a nedodrжал služobnú disciplínu. K požiadavke ujmy dôležitých záujmov štátnej služby žalovaný v rozhodnutí uviedol, že je nezlučiteľné s dôležitými záujmami štátnej služby, aby v služobnom pomere príslušníka PZ zotrval policajt, ktorý sa dopustí uvedeného protiprávneho konania a každý príslušník PZ má väčšiu zodpovednosť za svoje konanie a svojím povoláním a profesiou má svojím chovaním byť vzorom vo vzťahu k ostatným občanom. Personálny rozkaz o prepustení žalobcu mu bol doručený dňa 02.12.2008, pričom tento podal dňa 15.12.2008 rozklad.

Po preskúmaní napadnutých rozhodnutí ako aj postupu správnych orgánov, ktorý predchádzal ich vydaniu krajský súd konštatoval, že správny orgán dostatočne zistil skutkový stav veci a vec po právnej stránke správne posúdil.

K plynutiu 2 mesačnej prekluzívnej lehoty na vydanie personálneho rozkazu a jeho doručenie príslušníkovi ustanovenej v § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z. z. krajský súd uviedol, že podľa ustanovenia § 2 ods. 4 zákona č. 73/1998 Z. z., služobný pomer sa zakladá k štátu, pričom tento zákon ďalej vo svojom ustanovení § 3 stanovuje, že v mene štátu v služobnom úrade koná a vo veciach služobného pomeru podľa tohto zákona rozhoduje minister a v rozsahu ním ustanovenom ďalšie orgány.

Poukázal na to, že na základe ustanovenia § 3 zákona č. 73/1998 Z. z. Minister vnútra Slovenskej republiky vydal Nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky č. 62/2003 o rozsahu pôsobnosti nadriadených vo veciach služobného pomeru v štátnej službe príslušníkov Policajného zboru (personálna pôsobnosť) v znení neskorších predpisov. Predmetné nariadenie ministra vnútra Slovenskej republiky nadobudlo účinnosť dňom 01. januára 2004. Uvedeným nariadením je striktné stanovená personálna pôsobnosť jednotlivých nadriadených voči podriadeným policajtom. V čl. 1 bod 3 N MV SR č. 62/2003 sa uvádza: „Ustanovuje sa päť stupňov personálnej pôsobnosti, v ktorých nadriadení vykonávajú personálnu pôsobnosť voči podriadeným policajtom. Tým nie je dotknutá personálna pôsobnosť ministra vnútra Slovenskej republiky vyplývajúca z § 3 zákona.“ Pre ministra vnútra Slovenskej republiky bol ustanovený v čl. 2 uvedeného nariadenia prvý stupeň personálnej pôsobnosti. Podľa čl. 2 písm. o/ bod 2 tohto nariadenia len minister vnútra Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnúť o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

Na základe týchto ustanovení krajský súd uzavrel, že pokiaľ ide o legislatívnu skratku, ktorá bola zavedená v ustanovení § 3 zákona č. 73/1998 Z. z. a s poukázaním na čl. 2 písm. o/ bod 2 nariadenia ministra vnútra Slovenskej republiky č. 62/2003 za nadriadeného, ktorý je oprávnený rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ cit. zákona, sa považuje len minister vnútra Slovenskej republiky, pretože túto právomoc prepustiť zo služobného pomeru podľa uvedeného ustanovenia zákona nedelegoval na žiadneho z ostatných nadriadených žalobcu (npor. M.T. mal predmetným nariadením ustanovený 5 stupeň personálnej pôsobnosti a pplk. Ing. J. A. 3 stupeň. Ani jeden z nich však v zmysle citovaného nariadenia, ktoré konkretizuje § 3 zákona č. 73/1998 Z. z. nemôže rozhodnúť o prepustení policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ citovaného zákona).

Návrh na prepustenie žalobcu bol doručený na Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky dňa 28.11.2008 a až od tohto dátumu začala plynúť Ministrovi vnútra Slovenskej republiky, ako jedinému oprávnenému prijať rozhodnutie o prepustení žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z. z., subjektívna dvojmesačná lehota na rozhodnutie, pričom v tejto lehote, rozhodnutie aj bolo vydané a žalobcovi doručené. V súvislosti s uvedeným krajský súd poukázal na právny názor vyslovený v rozhodnutiach Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, č.k. 7Sž/152/00 a č.k. 4Sž/117/03, 6Sž/69/95, č. k. 6Sž/13/01, č. k. 6Sž/127/03.

K porušeniu ustanovenia § 233 ods. 1 a 2 a § 238 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z.z. žalovaným v predmetnom konaní krajský súd konštatoval, že skutkový stav bol zistený dostatočne pre vydanie napadnutých rozhodnutí. Žalobcom navrhované dôkazy – vypočutie eskortovaného obvineného, jeho právneho zástupcu a osoby, s ktorou obvinený komunikoval, by nebolo možné brať ako hodnoverné dôkazy, keďže je nepochybné, že uvedené osoby by pre svoju vlastnú ochranu vypovedali v prospech žalobcu. Bez ohľadu na uvedenú skutočnosť, teda že žalovaný nevykonal dôkazy navrhnuté žalobcom, žalobca sám vo svojej výpovedi priznal, že ponechal eskortovanú osobu bez pút na chodbe Okresného súdu v Nitre a neodviedol ju podľa pokynu konajúcej sudkyne do eskortnej miestnosti. A práve uvedené konanie žalobcu je v rozpore s pokynom konajúcej sudkyne, zákonom č. 171/1993 Z.z. (konkrétne § 52 ods. 1 písm. c/), a N MV SR č. 49/1993 o eskortovaní osôb (čl. 28 ods. 1 písm. d/) a bolo dôvodom na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru, a to bez ohľadu na tú skutočnosť, že by ku kontaktu eskortovaného obvineného s inými osobami v priestoroch súdu ani nedošlo. Žalované správne orgány zadovážili dostatočné množstvo rôznych dôkazov, ktoré sa veci týkali, tieto boli zhromažďované a vyhodnotené v súlade so zákonom a hlavne postačovali na zistenie skutkového stavu potrebného pre posúdenie konania žalobcu.

Krajský súd sa ďalej stotožnil správnym názorom žalovaného, pokiaľ ide o konštatovanie, že uvedenie v napadnutom prvostupňovom rozhodnutí dôvodu na prepustenie žalobcu zo služobného pomeru ustanoveného v N MV SR 18/2008 bez bližšieho odôvodnenia a preukázania nie je podkladom pre tvrdenie, že nedošlo k naplneniu skutkovej podstaty § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Predmetné nariadenie predstavuje interný predpis, bližšie konkretizujúci pre potreby PZ jednotlivé prípady uvedeného zákonného ustanovenia, pričom je podstatné, že žalovaný odôvodnil, preukázal porušenie služobnej disciplíny zvlášť hrubým spôsobom, a to s odkazom na príslušné zákonné ustanovenia a ustanovenia interných predpisov týkajúcich sa eskortovania osôb.

K námietke žalobcu, že nie je mu jasné, aký právny predpis mal svojim konaním porušiť, keď žiadne ustanovenie zákona mu neukladá povinnosť eskortovanú osobu držať v putách, prípadne strážiť ju v eskortnej miestnosti, krajský súd uviedol, že je pravdou, že policajt je iba oprávnený použiť putá pri vykonávaní úkonov.... (§ 52 ods. 1 písm. e/ zákona č. 171/1993), avšak podľa čl. 28 ods. 1 písm. d/ N MV SR č. 49/1993 o eskortovaní osôb, je eskortujúci policajt povinný zamedziť iným osobám v prístupe k eskortovaným osobám a v dorozumievaní s nimi, pričom z ďalších ustanovení zákona č. 73/1998 Z.z. ako aj zákona č. 171/1993 Z.z. vyplýva policajtovi všeobecne množstvo povinností, ako sa správať a predovšetkým dodržiavať a plniť pokyny pri vykonávaní služby. V danom prípade nebolo v právomoci žalobcu posudzovať, či eskortovaná osoba môže byť bez pút, či je pokojná a či ju treba odviesť do eskortnej miestnosti. Túto skutočnosť posúdila na to kompetentná osoba, a to konajúca sudkyňa, ktorej pokyn mal žalobca bez ďalšieho splniť.

Ohľadne námietky žalobcu na nedodržanie zásady materiálnej rovnosti, krajský súd uviedol, že nie je možné v tomto súdnom konaní posúdiť dodržanie predmetnej zásady, keďže súd nepreskúmaval postup a rozhodnutie správneho orgánu voči kpt. Mgr. M. G. a nemá teda zistené, že by žalovaný postupoval rozdielne v skutkovo zhodnom prípade. Len odkazom na zastavujúce rozhodnutie nie je možné konštatovať, že žalovaný postupoval rozdielne voči žalobcovi.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd dospel k záveru, že žalovaný a prvostupňový správny orgán postupoval v správnom konaní v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, a preto nebolo možné žalobe žalobcu vyhovieť.

O trovách konania rozhodol podľa § 250k OSP tak, že neúspešnému žalobcovi právo na náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie. Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250ja ods. 3 OSP rozsudok krajského súdu zmenil tak, že zruší napadnuté rozhodnutie žalovaného a vec vráti žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie, pretože personálny rozkaz bol doručený po lehote uvedenej v § 192 ods. 5 zákona o štátnej službe, nebolo preukázané porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom, a že ponechanie žalobcu v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby, bola porušená zásada materiálnej rovnosti a bolo vykonané nedostatočné dokazovanie.

Krajský súd podľa žalobcu vec nesprávne právne posúdil, pretože jeho výklad k doručeniu personálneho rozkazu je zužujúci a žalobca s ním nesúhlasil, nakoľko za nadriadeného nemožno považovať len ministra, ale každého nadriadeného. Viazanie nadriadeného výlučne na osobu ministra by umožňovalo neobmedzené naťahovanie subjektívnej lehoty, a tým nastolenie právnej neistoty. Nadriadení príslušníci policajného zboru by totiž mohli neobmedzene dlho naťahovať čas, kým vec predložia ministrovi.

Ustanovenie § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. je možné použiť, ak sú splnené dve podmienky. Prvou je porušenie povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a druhou, že ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov služby. Z rozhodnutia súdu ani žalovaného nie je zrejmé, v čom spočíva porušenie povinností žalobcom zvlášť hrubým spôsobom. Rozhodnutie krajského súdu v tomto smere je zmätočné. Názor súdu, že „v danom prípade nebolo v právomoci žalobcu posudzovať, či eskortovaná osoba môže byť bez pút, či je pokojná a či ju treba uviesť do eskortnej miestnosti a, že túto skutočnosť posúdila na to kompetentná osoba, a to konajúca sudkyňa, ktorej pokyn mal žalobca bez ďalšieho splniť,“ nie sú v súlade s právnym poriadkom a skutkovým stavom veci. Z obsahu spisu vyplýva, že sudkyňa takýto pokyn nedala, a pokiaľ aj sudkyňa dala pokyn na zotrvanie v cele, nemal žiadne právne dôsledky, lebo sudca nie je nadriadeným príslušníka Policajného zboru a so zreteľom na článok 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky nemá právomoc určovať, akým spôsobom má príslušník Policajného zboru vykonávať svoje úlohy. Podľa § 50 ods. 4 zákona č. 171/1993 Z. z. o Policajnom zbore v znení neskorších predpisov je výlučne v kompetencii príslušníka Policajného zboru rozhodnúť, či donucovací prostriedok použije, a ak áno aký.

Ďalej namietal, že krajský súd sa nezaoberal skutočnosťou, že v konaní nebol vypočutý žiaden z priamych svedkov. Obvinený nebol vzatý do väzby z kolíznych dôvodov, pokiaľ by teda aj prišlo k rozhovoru obvineného s tretími osobami je potrebné vychádzať a prihliadať na zásadu prezumpcie nevinoty. V danom prípade nebol zákonný dôvod na zabránenie rozhovoru obvineného, pretože k jeho obmedzeniu osobnej slobody nedošlo podľa § 71 ods. 1 písm. b/ Trestného poriadku.

V tvrdeniach prvostupňového súdu a aj žalovaného absentuje špecifikácia, resp. poukázanie na konkrétne ustanovenie zákona, ktoré malo byť porušené. Porušenie služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom je neurčitým právnym pojmom vyjadrujúcim maximálnu intenzitu porušenia. Zákonodarca nehovorí len o hrubom porušení ale zvlášť hrubom porušení. Malo by teda ísť o konanie, ktorého následok je v kategórii najzávažnejších zásahov do zákonom chráneného objektu. Žalovaný sa mal vysporiadať s tým, prečo skutok,

ktorý dáva žalobcovi za vinu považuje za hrubé porušenie. Pokiaľ tak neurobil, mal súd rozhodnúť v súlade s § 250j ods. 2 OSP.

Podľa žalobcu sa žalovaný tiež nevyporiadal s otázkou, prečo by ponechanie žalobcu malo byť na ujmu dôležitým záujmom štátnej služby. Do dnešného dňa nebol preukázaný negatívny následok činu, ktorý sa žalobcovi kladie za vinu. Nebolo zohľadnené jeho pôsobenie. Tieto skutočnosti opomína tak krajský súd vo svojom rozhodnutí, ako aj žalovaný.

K zásade materiálnej rovnosti uviedol, že krajský súd svojvoľne nemôže konštatovať, že určitú vec nebude posudzovať len preto, lebo o nej nemá vedomosť. Najmä v tých prípadoch, keď potrebné informácie následným dokazovaním mohol získať.

Žalobca ďalej upozornil aj na skutočnosť, že v danej veci sa viedlo aj trestné stíhanie, ktoré bolo zastavené uznesením prokurátora zo dňa 17.05.2010.

Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť, pričom sa v plnom rozsahu pridržiaval vyjadrenia, ktoré bolo zaslané Krajskému súdu v Bratislave pod č. p.: SLV-123/PS-S-2009 zo dňa 18.09.2009, v ktorom sa podrobne vyjadril ku všetkým relevantným námietkam, na ktoré v podanej žalobe žalobca poukazoval. Vyslovil názor, že v samostatnom personálnom konaní postupoval dôsledne v súlade s ustanoveniami zákona, ako aj s ustálenou súdnou praxou, judikatúrou, a to či už Krajského súdu v Bratislave, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prípadne Ústavného súdu Slovenskej republiky, tzn. súdov, ktoré preskúmavali a preskúmavajú zákonnosť rozhodnutí a postupov žalovaného vo veci prepustenia príslušníka PZ podľa ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. Skutočnosť, že žalobca vo veci praktickej aplikácie ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ tohto zákona má odlišný názor, ako ustálená súdna prax, s ktorou sa žalovaný stotožnil a vo svojej činnosti túto v plnom rozsahu aplikuje, nemôže žalovaný v žiadnom smere ovplyvniť.

V súlade s doterajším podaním sa opäť vyjadril k pojmu nadriadený s odkazom na príslušné platné predpisy, poukázal, že pokiaľ ide o otázku zavinenia, zákon č. 73/1998 Z.z. v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ nevyžaduje, aby k porušeniu služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom došlo úmyselným konaním. Podľa ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky za porušenie služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom sa nemôže vyžadovať porušenie takej intenzity, ktorá by bola charakterizovaná ako úmyselné konanie (číslo judikátu 60/2002). Nariadenie Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 18/2008 o niektorých konaniach, ktoré zakladajú dôvod prepustenia príslušníka PZ zo služobného pomeru sa považuje

za interný predpis, stanovuje len niektoré druhy protiprávnych konaní, ktoré môžu zakladať dôvod na prepustenie policajta zo služobného pomeru podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., ide tu však len o demonštratívny výpočet. V konaní o prepustení príslušníka PZ zo služobného pomeru podľa uvedeného ustanovenia zákona sa predovšetkým vyžaduje naplnenie zákonných podmienok tam stanovených. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti sa môže policajt dopustiť aj z nedbanlivosti a nemusí ísť len o úmyselné konanie. V konaní o prepustení zo služobného pomeru zákon vyžaduje preukázanie porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom s podmienkou, že ponechanie príslušníka PZ v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Protiprávne konanie, ktorého sa žalobca dopustil, je potrebné považovať za konanie, ktoré je nezlučiteľné s postavením príslušníka PZ ohrozujúce vážnosť PZ a dôveru v tento zbor. Žalovaný nie je povinný preukazovať žalobcovi úmyselné konanie, resp. akú konkrétnu výhodu z tohto konania mohol mať, a to či už eskortovaný alebo iné osoby, ktorým žalobca svojim protiprávnym konaním umožnil komunikovať s obvineným, ale v zmysle ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. je povinný žalobcovi preukázať naplnenie všetkých zákonných podmienok stanovených v tomto ustanovení zákona.

Žalovaný mal za to, že v čase rozhodovania o prepustení žalobcu v medziach zákona, v súlade s povolenou voľnou úvahou (správne uváženie), v ktorej je nezastupiteľný, posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu a v súlade so zákonom aj rozhodol. Protiprávne konanie bolo žalobcovi v čase rozhodovania o jeho prepustení zo služobného pomeru príslušníka PZ riadne a v súlade so zákonom preukázané dôkazmi obsiahnutými v spise, s ktorými sa mal možnosť oboznámiť aj žalobca a práve vykonanými dôkazmi tak, ako to už uviedol, je protiprávne konanie žalobcovi v dostatočnom rozsahu preukázané. Práve zadovážené dôkazy podľa názoru žalovaného usvedčujú žalobcu zo spáchania protiprávneho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v medziach a rozsahu podaného odvolania (§ 246c ods.1 veta prvá OSP a § 212 ods. 1 OSP) odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP

v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

Najvyšší súd považoval úvodom za potrebné uviesť, že podľa čl. 1 ods. 1 veta prvá Ústavy Slovenskej republiky je Slovenská republika zvrchovaným, demokratickým a právnym štátom. Neoddeliteľným atribútom právneho štátu je aj správne súdnictvo.

Ochrana verejných subjektívnych práv fyzických a právnických osôb zo strany správnych súdov má subsidiárny charakter vo vzťahu k ochrane, ktorú poskytujú orgány verejnej správy. Preto fyzická alebo právnická osoba, ktorej práva boli porušené alebo ohrozené má sa prioritne domáhať ochrany svojich práv na správnom orgáne. Ak nedošlo k náprave a ochrane zo strany orgánov verejnej správy, je možné, aby fyzická alebo právnická osoba sa domáhala ochrany svojich práv na správnom súde. Vyplýva to z historicky daného a v Slovenskej republike ústavne garantovaného postavenia správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahrádzanie vecných kompetencií orgánov verejnej správy, ale zabezpečenie ich kontroly nezávislou súdnou mocou.

Podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy v intenciách článku 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky sa uskutočňuje podľa ustanovení druhej a tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku.

V správnom súdnictve prejednávajú súdy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci bolo úlohou súdu preskúmať na základe žaloby podanej podľa § 247 a nasl. OSP zákonnosť rozhodnutia a postupu Ministerstva vnútra Slovenskej republiky č. p. SLV-8/PK-2009 z 01.07.2009, ktorým zamietlo rozklad žalobcu a potvrdilo Personálny rozkaz Ministra vnútra Slovenskej republiky č. 571/2008 zo dňa 02.12.2008, na základe ktorého bol žalobca podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z. prepustený zo služobného pomeru príslušníka PZ. Krajský súd žalobu zamietol.

Žalobca svoju žalobu odôvodnil tým, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané po zákon stanovenej prekluzívnej lehote, došlo k zúženému výkladu pojmu „nadriadený“, nebol dostatočne zistený skutkový stav (neboli vypočutí žalobcom navrhnutí svedkovia) a taktiež nebolo preukázané, že žalobca svojím konaním naplnil skutkovú podstatu ustanovenia § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.; bola porušená zásada materiálnej rovnosti, keď za rovnaké konanie jeden policajt zostal nepotrešaný.

Svoje odvolanie proti rozhodnutiu krajského súdu odôvodnil tým, že rozhodnutie o jeho prepustenie zo služobného pomeru je v rozpore so zákonom a spravodlivosťou, nakoľko bolo vydané po zákonom stanovenej prekluzívnej lehote a nebolo preukázané, že sa dopustil konania uvedeného v ustanovení § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z., že jeho zotrvanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. Ďalej neboli vypočutí žalobcom navrhnutí svedkovia, nebola dodržaná zásada materiálnej rovnosti, nakoľko za rovnaké konanie traja policajti boli prepustení zo služobného pomeru a jeden zostal úplne nepotrešaný.

Najvyšší súd po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu včítane administratívneho spisu dospel k záveru, že krajský súd sa v dostatočnom rozsahu vysporiadal so všetkými relevantnými námietkami žalobcu, na ktoré poukazoval v podanej žalobe a rozhodol v súlade s Občianskym súdnym poriadkom, keď žalobu zamietol. Rozsudok krajského súdu bol vydaný po riadnom zistení skutočného stavu veci, obsahuje predpísané náležitosti a je v dostatočnom a zrozumiteľnom rozsahu odôvodnený. Najvyšší súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 OSP) a zdôrazňuje, že podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu úlohou súdu v správnom súdnictve nie je nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Z ustanovení čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky ani z čl. 37 ods. 2 a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd nemožno vyvodit' právo účastníka konania a tomu zodpovedajúcu povinnosť orgánu verejnej moci konajúceho vo veci vykonať všetky dôkazy označené účastníkom konania. Zásada voľného hodnotenia dôkazov v spojení s princípom legality a zásadou spravodlivého rozhodnutia umožňujú orgánu verejnej moci vykonať iba tie dôkazy, ktoré sú podľa jeho úvah potrebné na objasnenie právne významných

skutkových okolností relevantných pre spravodlivé rozhodnutie v danej veci. Na ústavnosť odôvodnenia nie je totiž potrebné, aby sa v ňom uvádzali odpovede na všetky, a to aj nepodstatné a pre vec bezvýznamné okolnosti alebo návrhy účastníka konania, aj keď účastník konania ich vníma ako relevantné. Skutočnosť, že účastník sa s názorom súdu nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu rešpektuje tiež názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Najvyšší súd na tomto mieste dáva do pozornosti, že služobný pomer policajta vznikajúci mocenským aktom služobného funkcionára (rozhodnutím o prijatí) je svojou povahou právnym pomerom štátnozamestnaneckým – verejnoprávnym a po celú dobu svojho priebehu sa výrazne odlišuje od pomeru pracovného, ktorý je naopak pomerom súkromnoprávnym a účastníci ktorého majú rovné postavenie. Služobný pomer sa od pomeru pracovnoprávneho výrazne odlišuje aj spôsobmi svojho skončenia – služobný pomer policajta sa tiež končí mocenským aktom – rozhodnutím o prepustení policajta zo služobného pomeru zo zákonom stanovených dôvodov, ktoré vydáva minister vnútra (§ 3 zákona č. 73/1998 Z.z.).

Pokiaľ ide o žalobcom namietané nedodržanie zákonnej lehoty na vydanie rozhodnutia v zmysle ustanovenia § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. z obsahu pripojeného administratívneho spisu mal aj najvyšší súd za preukázané, že dôvod prepustenia žalobcu zo služobného pomeru príslušníka PZ jeho nadriadený zistil najskôr dňa 02.10.2010, kedy Krajské riaditeľstvo Policajného zboru v Nitre prijalo podanie - sťažnosť Krajskej prokuratúry v Nitre, ktorou táto namieta porušenie služobných povinností príslušníkov KZ PR Nitra v súvislosti so zabezpečením predvádzania A.E. a P.D. na Okresný súd v Nitre. Rozhodnutie – personálny rozkaz, vydal Minister vnútra Slovenskej republiky dňa 02.12.2008 a ten istý deň o 18.15 hod. žalobca rozhodnutie aj prevzal.

Z uvedeného nesporne vyplýva, že rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu bolo vydané a doručené v zákonom stanovenej subjektívnej lehote aj pri rozšírenom výklade pojmu „nadriadený“ v ustanovenia § 192 ods. 5 zákona č. 73/1998 Z.z. Dodržanie jednoročnej objektívnej lehoty nebolo sporné, nakoľko k zvlášť hrubé porušenie služobnej povinnosti došlo 30.09.2008.

Žalovaný posúdil intenzitu porušenia služobnej prísahy a služobnej povinnosti žalobcu v súlade so zákonom, na základe zákonom povolenej voľnej úvahy pri rozhodnutí. Krajskému súdu a najvyššiemu súdu prislúcha v zmysle ustanovenia § 245 ods. 2 OSP skúmať, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom, aké podklady pre svoje rozhodnutie k tomu správny orgán sústredil, či tak urobil v rozsahu, ktorý mu umožnil vec správne rozhodnúť a či tieto zistenia nie sú s týmito podkladmi v logickom rozpore.

Podstatou sporu pri preskúmaní zákonnosti postupu žalovaného bolo posúdenie, či správanie žalobcu naplnilo svojou intenzitou znaky zvlášť závažného porušenia služobnej prísahy alebo služobnej povinnosti a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov štátnej služby podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

Ako už najvyšší súd uviedol, námietky žalobcu uvedené v žalobe a v odvolaní nepovažuje za opodstatnené, nakoľko v priebehu správneho konania vyšli správne orgány obidvoch stupňov z dostatočne zisteného skutkového stavu, najmä z priamych dôkazov, výpovedí svedkov. Žalobcovi bola v konaní pred správnymi orgánmi daná v zmysle § 193 ods. 2 zákona č. 73/1998 Z. z. možnosť vyjadriť sa k návrhu na prepustenie zo služobného pomeru navrhovať dôkazy a obhajovať sa. Žalobcom navrhnutých svedkov – obvineného a osoby, s ktorou obvinený komunikoval, tak ako už bolo v rozhodnutiach konštatované nemožno považovať za nestranné osoby, v dôsledku čoho správny orgán nepochybil, keď ich k prejednávanej veci nevypočul. Na základe skutočností zistených v priebehu konania bolo nesporne preukázané, že žalobca počas výkonu eskorty obvinenému umožnil voľne pohybovať sa po chodbe budovy Okresného súdu v Nitre, pričom nezamedzil iným osobám v prístupe k obvinenému a umožnil mu dorozumievať sa najmenej s jednou osobou, ktorá je podozrivá zo spáchania viacerých trestných činov.

Podľa názoru najvyššieho súdu uvedené konanie žalobcu je v **hrubom rozpore so služobnou prísahou** uvedenou v § 17 ods. 1 zákona č. 73/1998 Z. z., ktorú žalobca zložil a ktorou sa zaviazal, že bude čestný, statočný a disciplinovaný, že svoje sily a schopnosti vynaloží na to, aby chránil práva občanov, ich bezpečnosť a verejný poriadok, a to aj s nasadením vlastného života, že sa bude riadiť ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a je tiež **porušením** čl. 28 ods. 1

písm. d/ nariadenia MV SR č. 49/1993 o eskortovaní osôb, podľa ktorého je eskortujúci policajt povinný zamedziť iným osobám v prístupe k eskortovaným osobám a v dorozumievaní s nimi, ako aj ustanovenie § 48 ods. 3 a/, g/, h/ zákona č. 73/1998 Z. z. v zmysle ktorého policajt je povinný plniť svedomite úlohy, ktoré sú mu uložené ústavou, ústavnými zákonmi, zákonmi a ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj úlohy uložené rozkazmi, nariadeniami, príkazmi a pokynmi nadriadených, ak bol s nimi riadne oboznámený, v štátnej službe i mimo štátnej služby zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť Policajného zboru alebo ohroziť dôveru v tento zbor, dodržiavať služobnú disciplínu. Obrana žalobcu, že obvinený bol v útekovej väzbe nemôže zvrátiť napadnuté rozhodnutie, naopak podľa výpovedí svedkov žalobca svojim ľahkovážnym konaním založil kolúzny dôvod väzby. Aj podľa názoru najvyššieho súdu žalobcovo konanie malo vysoko negatívny vplyv na ostatných policajtov a zamestnancov Polície Slovenskej republiky a na verejnú mienku, čo má za následok poškodzovanie Polície Slovenskej republiky na verejnosti a narušovanie jej dôvery, a ohrozilo výsledok vyšetrovania v iných trestných veciach, preto konanie žalobcu bolo zvlášť hrubým porušením povinnosti a jeho ponechanie v služobnom pomere by bolo na ujmu dôležitých záujmov služby. Žalobca s ohľadom na svoje služobné postavenie a zaradenie v Polícii Slovenskej republiky si musel byť vedomý dôsledkov svojho konania, a v tomto smere nekonal čestne, statočne a disciplinovane, čím porušil služobnú prísahu.

Krajský súd svoj názor k námietke žalobcu, že v prípade Mgr. M. G. žalovaný, ako v skutkovo zhodnom prípade postupoval rozdielne, odôvodnil v rozsahu podľa § 157 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP. Žalobca spochybnil právny názor krajského súdu. Najvyšší súd v tejto súvislosti považuje za potrebné doplniť, že voči Mgr. M. G. bolo začaté konanie vo veci prepustenia zo služby príslušníka PZ za skutok, že 30.09.2008 ako veliteľ hliadky Obvodného oddelenia PZ Nitra N-105 spolu s členom hliadky ppráp. S. S. vykonával eskortu obvineného P. D. a nezabránil kontaktu obvineného s rôznymi civilnými osobami. Správny orgán rozhodnutím z 27.11.2008, č. p. ORP-3342-26/NR-2008 toto konanie zastavil, nakoľko nezistil porušenie služobnej prísahy a služobnej povinnosti zvlášť hrubým spôsobom a ponechanie Mgr. M.G. nepovažoval za ujmu dôležitých záujmov štátnej služby. V danej prejednávanej veci bolo na základe iných skutkových zistení žalobcovi preukázané, že svojím konaním na rozdiel od Mgr. M.G. naplnil skutkovú podstatu ustanovenia podľa § 192 ods. 1 písm. e/ zákona č. 73/1998 Z.z.

V súvislosti s predloženým uznesením prokurátora vojenskej obvodnej prokuratúry sp. zn. OPv 333/08 zo 17.05.2010 ktorým zastavil trestné stíhanie proti obvinenému žalobcovi za prečin zneužívanie právomoci verejného činiteľa je potrebné uviesť, že sa jedná samostatné konanie, odlišné od konania o prepustení zo služobného pomeru, s inou trestnoprávnou skutkovou podstatou. Avšak aj v uvedenom uznesení prokurátor v poslednom odseku zdôraznil, že príslušník Policajného zboru pri vykonávaní štátnej služby, teda aj pri vykonávaní predvádzania obvinených pred sudcu, musí postupovať v súlade aj s internými predpismi a správať sa v súlade so zásadami morálky, slušnosti a dodržiavať ustanovenia Etického kódexu príslušníka Policajného zboru.

Žalobca v odvolaní neuviedol také právne relevantné skutočnosti, ktoré by spochybňovali vecnú správnosť rozhodnutia krajského súdu. Nepochybil preto krajský súd, ak žalobu zamietol. Preto najvyšší súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 244 ods. 1 OSP v spojení s 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobca v tomto konaní nemal úspech a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. apríla 2011

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

P. Slezáková